Lant’lante
(Lassacskán)

kaj lant’lante
man’ en mano
forlasas
nin tute
malproksimighas
la segho la tablo
kan nenio nenio
diras ke vi restu
chemizo, libro
papero malnova flavita
chio tio kion necesas
chio kio malpermesita
kio estis bona, bela
fojfoje vigliga
surfalas folio
surfalas negho hela
tiom fora
perdanta en nebulon la songho
kaj tra nebulo de la pasinto
ektrovi ion : por mi same songho
tiom fremda
kaj malvasta farighis jam la spaco
kaj kiu sin pretas
tiu neniam revenos en paco
jam mallautighis
zumzumado, bruo
chu ripozon donos
la hodiauo
l’ autuna vento
blovas flugcindretojn
facile flirtigas
potunajn ghiajn pezojn

Tradukita de János Ruff